

maaste til 3dje Behandling kunne tiltræde den Bevilling, som man ikke har ment var moden til 2den Behandling. Jeg skal med disse Ord anbefale, at Spørgsmaalet tages op paa ny som et ikke ganske underordnet Spørgsmaal for den, som tænker paa, hvorledes vort Skolevæsen i det hele bedst kan komme Befolkningen og særlig Børnenes Trang og Lær- i Møde.

H. Madsen: I Finansudvalgsbetænkningen findes under Nr. 153 en Skrivelse angaaende et Beløb til Opførelsen af et Kapel ved Gulsig Station. Finansudvalget har taget et Forbehold lige over for dette Andragende til 3dje Behandling. Gulsig Station ligger oppe i det nordligste Bendskysel mellem store Klitter, hvor der er lange Afstande til de nærmeste Kirker. Beboerne her skulle enten til Skagen eller Raabjerg Kirke, og det er Afstand paa henholdsvis $1\frac{1}{2}$ og 2 Mile ad Sandveje mellem Klitbakkerne og paa Hedehyng, saa at der næsten ingen offentlige Biveje er, hvor man kan komme frem. Naar derfor disse Folk skulle ud, er det meget besværligt for dem. For saa Nar siden har der paa denne Egn ikke været ret mange Beboere, det er en meget øde Egn, og de, der have rejst der oppe, ville have lagt Mærke til, at den bestaar af store Klitbakker med flade Rum imellem, hvor ingen Menneſter kunne synes om at tage Ophold. Der er imidlertid i de senere Nar stet en Forandring her. Siden Skagensbanen er bleven bygget, er der kommet en Del Folk til at bo her oppe, men hvad der endnu mere bidrager hertil, er Anlæget af de store Plantager, som Staten hvert Nar tager ind under Beplantning. Der bliver købt store Strækninger til Plantager, og der bliver anlagt Planteskoler. Dette er Aarsagen til, at en hel Del Menneſter have søgt Ophold paa disse Pladser, saa at der nu ikke er saa faa Beboere her i Forhold til, hvad der var for ikke mange Nar tilbage. Det er jo en Selvfølge, at disse Folk ikke have Raad til selv at anstafte sig et saadant Hus, naar de føle Trang til at faa deres kirkelige Liv tilfredsstillet. Man ved jo godt, at den Slags Folk, som søge til saadanne Steder, ikke ere velhavende. Det er Arbejdsfolk, og da det kun er et lille Beløb, nemlig 8,000 Kr., som der her anbrages om, vilde jeg gerne lægge et godt Ord ind for, at man ikke nægter dette Beløb, men at Finansudvalget tager Spørgsmaalet under Overvejelse til 3dje Behandling. At der er Trang til dette Kapel, synes mig at fremgaa deraf, at disse Folk allerede have faaet tegnet et Beløb paa

2,100 Kr. til Kapellets Vedligeholdelse, hvilket forekommer mig at være meget, naar der henſes til, hvad det er for Folk, som have taget Bolig her. Det maa derfor efter min Mening antages, at der er en virkelig Trang hos dem til at faa et saadant Kapel opført, hvorfor jeg vil lægge det ærede Finansudvalg paa Sinde, at tage denne Sag under velvillig Overvejelse til 3dje Behandling, saa at disse Folk kunne faa det lille Beløb, de have andraget om.

S. Svendsen: Det er et Par Dage siden jeg bad om Ordet, saa jeg kan fatte mig meget kort, da en Del af det, jeg vilde have sagt, er udtalt af andre i Forvejen. Jeg skal derfor kun sige, hvad jeg finder nødvendigt for at begrunde mit Standpunkt og min Afstemning over det Afſnit af Finansloven, som ligger for til Behandling nu. Jeg skal navnlig udtale mig om de personlige Understøttelser. Jeg maa straks erklære, at jeg er en Modstander af den Maade, som Finansudvalget er kommet ind paa, idet det ligefrem trækker Folk ind til Understøttelse paa Finansloven og søger saadanne Forfattere op rundt omkring. Jeg kan ikke stemme for dette Endringsforslag under Nr. 152 til Forfatteren Pontoppidan rent bortset fra hans Betydning som Forfatter, fra Betydningen af hans litterære Virksomhed, som jeg ikke tror — det maa jeg for mit Bedkommende erkende — vil bidrage meget til at højne vort Folk og bringe det forædlede i Folket fremad. Den Stilling, som Betænkningen viser, at vedkommende Forfatter har indtaget over for Landets Lov og Ret, kan jeg som sagt heller ikke billige. Og naar det — jeg tror, det var i Gaar — af det ærede Medlem fra Ålsens (Berntsen) er sagt, at der af Ministeren var omtalt en senere Skrivelse, som tilbagesaldte dette uheldige Udtryk i den første Skrivelse, saa betyder det ikke meget, da vi samtidig have hørt et æret Medlem her i Salen (Brandes), som maa antages at kende den ærede Forfatter grundig, erklære, at der ikke forelæa nogen som helst Tilbagefaldelse af, hvad der tidligere var sagt. Jeg kan heller ikke slutte mig til det ærede Medlem fra Middelfart (Vohmann), naar han mente, at over for os Lovgivere havde saadanne Smaa pillerier intet at betyde, som det, at en Forfatter erklærede, at han ikke vilde tage Hensyn til Landets Lov og Ret, men først og fremmest tage Hensyn til de i Kunsten gældende Love, som han sølte sig forpligtet til at følge, selv om det kom i Strid med Landets Lov og Ret. Jeg kan ikke indrømme, at vi som Lovgivere helt